

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **O. K.**
narozený X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2018, č. j. MV-138379-4/SO-2017,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

1. Dne 16. 5. 2017 podal žalobce u Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu podle § 44a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

V odůvodnění žádosti uvedl, že důvody, pro které mu bylo za stejným účelem vydáno nejprve vízum k pobytu nad 90 dnů a později povolení k dlouhodobému pobytu, trvají i nadále. Těmito důvody byla trvalá nestabilní společenská a bezpečnostní situace na Ukrajině, konkrétně v Luhansku, odkud žalobce pochází. Žalobce má za to, že s ohledem na stávající situaci na Ukrajině by mu tam hrozilo nelidské či ponižující zacházení či trestání, resp. vážné ohrožení života a lidské důstojnosti ve smyslu § 179 odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že vycestování do země původu není bezpečné a v případě návratu do vlasti má strach o svůj život. Odkázal na zprávy z veřejně dostupných zdrojů, které přiložil k žádosti a uvedl internetové odkazy, z nichž jsou dostupné.

2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 7. 9. 2017, č. j. OAM-09217-9/DP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla žádost žalobce podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zamítnuta a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena, neboť pominuly důvody, pro které bylo vízum uděleno. Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že v případě žalobce bylo zjištěno, že v návratu do domovské země mu v minulosti bránila zhoršená bezpečnostní situace v Luhanské oblasti, z níž pochází. Při posouzení otázky, zda tato překážka nadále brání žalobci vycestovat z území, vyšel z toho, že dne 17. 5. 2017 byla přijata změna nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „nařízení č. 539/2001“). Přijetím změnového nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. května 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina) (dále jen „nařízení č. 2017/850“), bylo dle správního orgánu I. stupně stvrzeno, že Ukrajina splňuje mimo jiné podmínky v oblasti vnitřní bezpečnosti a standardu lidských práv do té míry, že je možno jejím občanům povolit krátkodobě pobývat na území EU bez víza. Ukrajina totiž splnila veškerá kritéria uvedená v akčním plánu, což potvrzuje závěrečná hodnotící zpráva Evropské komise ze dne 18. 12. 2015, č. j. COM(2015) 905 final. Z toho implicitně vyplývá, že po uplynutí krátkodobého pobytu na území EU by občanům Ukrajiny nic nemělo obecně bránit v návratu do země původu. Jinými slovy, ani ozbrojené konflikty mezi ukrajinskou armádou a proruskými separatisty na východě Ukrajiny by obecně neměly představovat důvod, který by znemožňoval občanům Ukrajiny po skončení bezvízového pobytu návrat do vlasti. Dle správního orgánu I. stupně ozbrojené střety probíhají toliko na východě země v Doněcké a Luhanské oblasti, soustřeďují se především na frontovou linii a nijak výrazně se nerozšiřují. Žalobce se přitom nemusí vracet do oblasti Luhanské, ale může se vrátit do jiné části Ukrajiny dle své volby. Správní orgán I. stupně uzavřel, že překážka, která žalobci bránila v návratu na Ukrajinu, pominula s tím, že pokud by se cítil ohrožen v oblasti, kde původně pobýval, nechť se usadí v oblasti jiné.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž zpochybnil závěr, že pominuly důvody, pro které bylo prvotní vízum později změněné na povolení k dlouhodobému pobytu původně uděleno, tedy že by se nějak změnila společenská a bezpečnostní situace v Luhanské oblasti. Zopakoval důvody, které uvedl již při podání žádosti. Zdůraznil, že zázemí má pouze v Luhansku, přičemž možnost, že by mohl pobývat jinde na Ukrajině, je pouze teoretická. Odmítá proto argument, že Ukrajina je obecně bezpečná země a je jen na jeho volbě, kde se nově usadí. Má za to, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, že

důvody, které mu brání vycestovat na Ukrajinu, nadále trvají a že jeho žádosti mělo být vyhověno.

4. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 8. 2018, č. j. MV-138379-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), tak, že jej zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění nejprve konstatovala, že žalobci bylo správním orgánem I. stupně povoleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Následně mu byl povolen dlouhodobý pobyt na území za účelem strpění, který byl prodloužen do 11. 9. 2017. Dále uvedla, že náležitostí žádosti o prodloužení povolení dlouhodobého pobytu sice není předložení dokladu prokazujícího trvání důvodu, pro které bylo vízum strpění uděleno, to ale neznamená, že se účastník řízení nemůže aktivně podílet na správním řízení včetně předkládání důkazů, přičemž odkázala na § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož jsou účastníci řízení povinni označit nebo doložit důkazy na podporu svých tvrzení. Žalobce tak učinil toliko konstatováním, že na celém území Ukrajiny je špatná bezpečnostní situace, která mu neumožňuje vycestovat, což dokládal odkazy na různé zprávy na internetových stránkách, které se však většinou týkaly pouze Doněcké a Luhanské oblasti. V řízení nepředložil žádný důkaz podporující skutečnost, že důvody pro udělení víza za účelem strpění nadále trvají. Žalovaná se následně ztotožnila s posouzením správního orgánu I. stupně, že přijetí nařízení č. 2017/850 dne 17. 5. 2017 představuje podstatnou změnu v posouzení bezpečnosti a veřejného pořádku na Ukrajině, a minimálně od 17. 5. 2017 tak netrvají důvody, pro které bylo žalobci uděleno vízum a dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu. Žalovaná dále uvedla, že nechce bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny jakkoliv zlehčovat, ale skutečností je, že zbytek Ukrajiny má zajištěnu bezpečnost a veřejný pořádek umožňující návrat do bezpečné části země. Žalobce není povinen se vrátit do svého posledního bydliště, je na volbě žalobce, kde se na Ukrajině usadí. K námitce porušení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu žalovaná uvedla, že je neshledává důvodné, nadto námitka byla v odvolání vznesena jen velmi obecně.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce podal dne 17. 9. 2018 žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) proti napadenému rozhodnutí a domáhá se jeho zrušení. Žalobce předesílá, že na území České republiky pobývá již od roku 2014 a rekapituluje svoji pobytovou minulost. Pobytová oprávnění získal vždy z téhož důvodu, kterým byl a dle žalobceva přesvědčení i nadále je ozbrojený konflikt v jeho rodišti – Luhansku. Žalobce souhlasí s tím, že správní rozhodnutí vychází vždy ze skutkových okolností v době jeho vydání, nicméně tvrdí, že ač se situace na Ukrajině dramaticky vyvíjí a mění, ani v roce 2014 neplatilo, že by nebezpečí panovalo na celém území Ukrajiny. Po celou dobu, kdy byly žalobci pobytové tituly udělovány, byla situace na Ukrajině v zásadních relevantních obrysech totožná, tedy existovaly části Ukrajiny, které byly bezpečné. Žalobci proto není zřejmé, proč žalovaná a před ní správní orgán I. stupně používají tuto argumentaci až nyní, když ji mohly použít již dříve. Za takový relevantní důvod pak dle žalobce nelze považovat pouhou legislativní změnu, pokud jde o možnost bezvízového styku pro ukrajinské občany od roku 2017. Přitom ani správní orgány nečiní sporným, že Luhanská oblast, odkud žalobce pochází, spolu s oblastí Doněckou jsou oblasti kontrolované povstalci.
6. Žalobce vytyká žalované, že byla změněna aplikační praxe, aniž by došlo k jakékoli

relevantní změně legislativní či ohledně rozhodných skutečností ve vztahu k žalobci. Poukazuje rovněž na to, že význam ustálené správní praxe uznává ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud. Žalobce má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, nezákonné a nepřezkoumatelné, odporuje zásadě legitimního očekávání a ohrožuje právní jistotu žalobce, který neměl při vědomí, že i ke dni 7. 9. 2017 v jeho rodišti ozbrojené konflikty probíhaly, důvod předpokládat, že jeho žádost bude zamítnuta. Žalobce namítal, že se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevypořádala s jeho odvolací námitkou ohledně porušení § 2 odst. 4 správního řádu, čímž zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, pokud jde o rozhodný skutkový stav a průběh správního řízení. Žalobní námitky označila za totožné s námitkami odvolacími a žalovaná má za to, že se jimi dostatečně v napadeném rozhodnutí zabývala. Dle žalované je napadené rozhodnutí správné, pročež navrhla žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a současně dospěl k závěru, že není nutné provést dokazování. Žalobce označil několik návrhů na provedení důkazů, primárně za účelem osvědčení hrozící újmy v případě, že žalobě nebude přiznán odkladný účinek. Provedení těchto důkazů ve vztahu k samotné žalobě však soud považoval za nadbytečné, neboť by níže rozvedené závěry nemohly nijak změnit. Konkrétně šlo o pět článků ze serverů idnes.cz a eurozpravy.cz, týkající se situace na Donbasu a školní výuky v ukrajinštině, zprávu MZV k situaci na jihu a východě Ukrajiny, písemné prohlášení manželky (eventuálně její výslech), článek serveru irozhlas.cz k obchodování s českými vízy na Ukrajině a listiny vztahující se k životu žalobce a jeho rodiny (viz str. 5–6 žaloby). Pro úplnost soud podotýká, že vznesení důkazních návrhů nebrání postupu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 - 48).
10. Podle § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.
11. Podle § 36 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza a dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 38).
12. Podle § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad

90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve lhůtě podle předchozího odstavce anebo bylo-li vízum uděleno podle § 33 odst. 1 písm. d) a soud žalobě nepřiznal odkladný účinek.

13. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5.
14. Soud v první řadě konstatuje, že není důvodná žalobní námitka, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nezabývala námitkou změny praxe v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, vznesenou v odvolání, a napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. Žalobce v odvolání ve vztahu k § 2 odst. 4 správního řádu pouze obecně uvedl, že správní orgán I. stupně nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Poslední část § 2 odst. 4 správního řádu, podle níž správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, žalobce ani neodcitoval. Takto zcela obecně vznesené námitce pak odpovídá reakce žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde taktéž obecně konstatuje, že porušení § 2 odst. 4 (ani dalších žalobcem obecně zmíněných ustanovení) správního řádu neshledal.
15. Z hlediska věcného soud odkazuje na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem, že nařízení č. 2017/850 ve spojení s hodnotící zprávou Evropské komise ze dne 18. 12. 2015 „*prokazují změněnou politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině*“ (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 4 Azs 471/2019 - 44, bod 10, nebo ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 17/2020 - 24, bod 16, nebo ze dne 4. 9. 2020, č. j. 2 Azs 271/2020 - 35, bod 14).
16. S ohledem na to, že i Nejvyšší správní soud konstatoval, že správními orgány zmíněné nařízení č. 2017/850 a zpráva Komise z 18. 12. 2015 prokazují změnu v politické a bezpečnostní situaci, nemůže být důvodná námitka žalobce, že došlo k nedůvodné změně správní praxe v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a že bylo porušeno legitimní očekávání žalobce, že mu bude doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužena. Z citovaných rozsudků totiž vyplývá, že zmíněné dokumenty prokazují změnu mj. v bezpečnostní situaci na Ukrajině, což logicky znamená, že zjištěný skutkový stav v nyní posuzované věci nebyl tentýž jako v řízeních vedených o žádostech žalobce v minulosti. Ostatně i z preambule citovaného nařízení č. 2017/850 vyplývá, že důvodem přijetí nařízení je změna situace s tím, že Ukrajina splnila všechna kritéria stanovená v akčním plánu a již splňuje kritéria pro osvobození od vízové povinnosti.
17. Tyto změny se netýkaly primárně samotného ozbrojeného konfliktu (jak se zřejmě domníval žalobce, když v žalobě poukazoval na to, že i v roce 2014 existovaly bezpečné části Ukrajiny, přesto mu bylo vízum uděleno), ale pokroku v oblasti vnitřní bezpečnosti, veřejného pořádku a standardu lidských práv na Ukrajině (jak je zmiňováno na str. 2 prvostupňového rozhodnutí či str. 6 napadeného rozhodnutí), který je pak relevantní ve vztahu k závěru o možném vnitřním přesídlení žalobce (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2020, č. j. 9 Azs 340/2019 - 102). Zlepšení politické i bezpečnostní situace oproti roku 2014 (a tedy změna skutkové situace) vyplývá též ze zprávy OAMP ze dne 24. 11. 2016, založené ve správním spise.
18. Soud tak uzavírá, že došlo ke změně podstatných skutečností, z kterých správní orgány

vycházely, a tudíž nemohlo dojít k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, který se vztahuje na skutkově shodné či podobné případy (naopak z citovaných rozsudků v bodě 15 vyplývá, že žalovaná postupuje stejně i ve vztahu k dalším osobám v obdobné situaci, v jaké je žalobce).

19. Tím jsou vyčerpány žalobní námitky uplatněné v podání ze dne 17. 9. 2018 v části III. „Žalobní body“.
20. Součástí podání ze dne 17. 9. 2018 je též část II., nazvaná „*Návrh na přiznání odkladného účinku*“, v níž žalobce argumentuje ve prospěch vyhovění tomuto návrhu a uzavírá ji návrhem, aby byl žalobě proti napadenému rozhodnutí přiznán odkladný účinek.
21. V této části je žalobcem mj. tvrzeno, že ač je státním občanem Ukrajiny, etnicky a národnostně je ovšem Rusem, neovládá ukrajinský jazyk, a závěr žalované, že by mohl bezproblémově realizovat svůj život v jiných částech Ukrajiny je nesprávný a nepřesvědčivý. Žalobce na to navazuje argumentem, že pohled správního orgánu I. stupně, podle něhož je na žalobci, aby realizoval svůj život v jiné části domovského státu, je zjednodušující a nereflektuje realitu, která žalobce při návratu do domovské země čeká. Žalobce uvádí, že nemá žádné jiné vazby v domovském státě (přátelé, zaměstnání, bydlení). S ohledem na svůj etnický původ by žalobce mohl mít problém najít bydlení, zaměstnání či sociální uplatnění v jiných, jinak bezpečných částech země. Nelze ani vyloučit střety se stoupenci ukrajinské vlády a verbální útoky, posměšky a jiné invektivy z jejich strany.
22. Byť je právě citovaná argumentace formálně zařazena do části podání nadepsané „*Návrh na přiznání odkladného účinku*“, soud ji dle jejího obsahu současně vyhodnotil též jako argumentaci směřující proti napadenému rozhodnutí. Z citované argumentace je totiž zřejmé, že žalobce považuje závěry správních orgánů ohledně možnosti vnitřního přesídlení za „*nesprávné*“, „*nepřesvědčivé*“ a „*velmi zjednodušující*“, a fakticky se tedy touto argumentací nejen snaží docílit přiznání odkladného účinku, ale zároveň jimi výslovně zpochybňuje správnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proto se soud touto argumentací věcně zabýval i při přezkumu žaloby v mezích § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2017, č. j. 46 Af 4/2015 - 237, bod 70); na rozdíl od zbytku argumentace v části II., nadepsané „*Návrh na přiznání odkladného účinku*“, již žalobce závěry napadeného rozhodnutí takto přímo nezpochybňuje, a nelze tak dovodit, že i tuto argumentaci žalobce také mínil jako další žalobní body.
23. Obecně správní soudy opakovaně připouštějí a akceptují jako reálnou možnost tzv. vnitřního přesídlení cizince do jiné, bezpečnější části Ukrajiny (viz například judikaturu citovanou v bodě 15 tohoto rozsudku, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 64/2017 - 55, bod 30, a tam citovanou judikaturu). Konflikt ve východní části Ukrajiny tedy obecně bez dalšího nebrání vycestování z území ČR za předpokladu, že se žalobce může usadit v jiné části Ukrajiny. Současně však dle judikatury nelze vyloučit, že „*v ojedinělých případech tomu bude jinak, neboť každý případ je potřeba hodnotit podle individuálních okolností*“ (viz již citovaný rozsudek č. j. 9 Azs 340/2019 - 102, bod 14).
24. V tomto konkrétním případě žalobce namítal, že vnitřnímu přesídlení brání jeho neznalost ukrajinského jazyka, neexistence vazeb v bezpečných oblastech Ukrajiny, možné problémy s hledáním bydlení nebo práce pro jeho etnický původ a možnost invektiv ze strany stoupenců ukrajinské vlády.

25. Soud nejprve konstatuje, že tato tvrzení žalobce ohledně obav majících původ v jeho etnickém původu vznesl až v žalobě, tudíž žalovaný nepochybil tím, že se těmito námitkami proti možnosti přesídlení nezabýval (*a contrario* výše citované rozsudky č. j. 1 Azs 17/2020 - 24, bod 17, a č. j. 2 Azs 16/2020 - 24, bod 17).
26. Z hlediska věcného soud nezpochybňuje, že samotné přesídlení v rámci Ukrajiny do oblasti, která je sice bezpečná, ale kde žalobce zatím nemá bydlení, práci či příbuzné, může být obtížné a stresující. To však samo o sobě možnost vnitřního přesídlení objektivně nevylučuje. V tomto lze odkázat například na závěry již citovaného rozsudku č. j. 2 Azs 271/2020 - 35, v němž Nejvyšší správní soud (taktéž v rámci přezkumu řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) konstatoval: „*Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že případné přesídlení a hledání nového zaměstnání může pro stěžovatelku znamenat jisté životní obtíže. Strpění na území ČR však neslouží k tomu, aby stěžovatelka byla uchráněna od nekomfortního, avšak v principu bezpečného života ve své domovské zemi, byť případně i v místech, která nejsou jejím původním domovem a kde nemá žádné příbuzné. Stejně tak strpění nemůže sloužit k tomu, aby stěžovatelce zajistilo životní standard podle jejích představ. Zákonodárce stanovil jasné podmínky, při jejichž splnění lze udělit pobytové oprávnění za účelem strpění. V současné době však stěžovatelka tyto podmínky nesplňuje*“ (bod 15).
27. Soud se dále zabýval žalobcem tvrzenými problémy s vnitřním přesídlením kvůli jeho ruskému etnickému původu a neznalosti ukrajinštiny. Situací rusky mluvících osob na Ukrajině se správní soudy také mnohokrát zabývaly. Z této judikatury vyplývá, že obecně není postavení ruské menšiny na Ukrajině takové, aby již samotná příslušnost k rusky mluvící menšině zakládala nemožnost vnitřního přesídlení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 6 Azs 50/2018 - 31, ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 383/2017 - 23, bod 26, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 378/2017 - 25, bod 10, či ze dne 4. 8. 2020, č. j. 10 Azs 97/2020 - 83, bod 8). Žalobce přitom ani netvrdil nic konkrétního, z čehož by vyplývalo, že jím tvrzené obavy z verbálních útoků a dalších invektiv ze strany podporovatelů ukrajinské vlády jsou důvodné a brání jeho návratu do země. Jeho situace se tedy nijak neodlišuje od postavení jiných příslušníků rusky mluvící menšiny na Ukrajině. Ani v případě žalobce proto tyto okolnosti nepředstavují překážku vnitřního přesídlení, a potažmo jeho návratu do domovské země.
28. Soud tak uzavírá, že žalobce se svými žalobními námitkami neuspěl. Protože soud současně neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce nebyl s podanou žalobou úspěšný. Úspěšné žalované nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, jež by svým rozsahem přesahovaly náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. listopadu 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu